

Bilaga A.

Rekommendation (nr 96) angående minimiålder för tillträde till arbete under jord i kolgruvor.

Internationella arbetsorganisationens allmänna konferens, vilken av styrelsen för Internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 4 juni 1953 till sitt trettiosjätte sammanträde,

och beslutat antaga vissa förslag angående minimiålder för tillträde till arbete under jord i kolgruvor, vilken fråga utgör den sjätte punkten på sammanträdet dagordning,

samt beslutat, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna den nittonde dagen i juni månad år nittonhundrafemtiofyra följande rekommendation, som skall benämnas »rekommendation angående minimiålder (kolgruvor), 1953» [Minimum Age (Coal Mines) Recommendation, 1953].

Konferensen förordar, att varje medlem, så snart förhållandena i varje enskilt land det medgiva, tillämpar följande bestämmelser samt till Internationella arbetsbyrån, i enlighet med vad styrelsen därom må komma att bestämma, insänder redogörelse angående de åtgärder, som vidtagits för att genomföra desamma.

1. Minderåriga under 16 år böra icke sysselsättas under jord i kolgruvor.

2. Minderåriga, som uppnått 16 men ej 18 års ålder, böra icke sysselsättas under jord i kolgruvor, utom

a) såsom lärlingar eller deltagare i annan systematisk yrkesutbildning under tillfredsställande kontroll av behöriga personer med teknisk och praktisk erfarenhet av arbetet; eller

b) på av behörig myndighet fastställda villkor efter samråd med vederbörande arbetsgivar- och arbetarorganisationer angående tillåtna arbetsplatser och sysselsättningar samt angående de åtgärder, som skola vidtagas för systematisk övervakning av de minderåriga arbetarnas hälsa och säkerhet.

Bilaga B.

Rekommendation (nr 97) angående skydd för arbetarnas hälsa på arbetsplatsen.

Internationella arbetsorganisationens allmänna konferens,

vilken av styrelsen för Internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 4 juni 1953 till sitt trettiosjätte sammanträde

och beslutat antaga vissa förslag angående skydd för arbetarnas hälsa på arbetsplatsen, vilken fråga utgör den femte punkten på sammanträdet dagordning,

samt beslutat, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna den tjugufemte dagen i juni månad år nittonhundrafemtiofyra följande rekommendation, som skall benämnas »rekommendation angående skydd för arbetarnas hälsa, 1953» (Protection of Workers' Health Recommendation, 1953).

I. Tekniska åtgärder till förebyggande av risker för arbetarnas hälsa.

1. Den nationella lagstiftningen bör meddela föreskrifter rörande metoder för att förebygga, minska eller avlägsna hälsorisker på arbetsplatsen, däri inbegripna metoder ägnade att anlitas, när så är erforderligt och lämpligt, med avseende å särskilda hälsorisker.

2. Alla erforderliga åtgärder böra vidtagas av arbetsgivaren för att säkerställa, att de på arbetsplatsen allmänt rådande förhållandena äro sådana, att de erbjuda tillfredsställande skydd för vederbörande arbetares hälsa; särskilt bör tillses att

a) smuts och avfall icke samlas, så att hälsorisk därigenom uppstår;

b) arbetslokalernas golvyta och takhöjd äro tillräckliga för att förebygga trängsel bland arbetarna eller anhopning av maskiner, material eller produkter;

c) tillräcklig och tjänlig belysning, dagsbelysning eller artificiell eller bådadera, finnes anordnad;

d) tillfredsställande luftväxling vidmakthålles, så att otillräcklig lufttillförsel och luftcirkulation, skämd luft, skadligt drag, plötsliga temperaturändringar samt, i den utsträckning så är möjligt, stark fuktighet, värme eller kyla och obehagliga lukter undvikas;

e) tillfredsställande avträdes- och tvättanordningar ävensom anordningar för tillhandahållande av tjänligt dricksvatten finnas tillgängliga i erforderlig utsträckning samt äro lämpligt förlagda och väl underhållna;

f) när arbetarna måste byta kläder vid arbetets början eller slut omklädningsrum eller andra lämpliga anordningar för ombyte och förvaring av kläder finnas tillgängliga och äro väl underhållna;

g) när arbetarna äro förbjudna att vid sin arbetsplats intaga förtäring, lämpliga utrymmen för intagande av måltider ställas till deras förfogande, såvida icke tillfredsställande anordningar i sådant hänseende annorledes vidtagits;

h) åtgärder vidtagas för att avlägsna eller i största möjliga utsträckning minska buller och skakningar av beskaffenhet att utgöra fara för arbetarnas hälsa;

i) farliga ämnen lagras under betryggande förhållanden.

3. 1) I syfte att förebygga, minska eller avlägsna hälsoriskerna på arbetsplatsen böra alla lämpliga och möjliga åtgärder vidtagas i följande hänseenden

a) skadliga ämnen, arbetsprocesser eller metoder böra ersättas med oskadliga eller mindre skadliga;

b) spridningen av skadliga ämnen bör förhindras och arbetarna böra skyddas mot skadlig strålning;

c) arbete med farliga processer bör förläggas till avskilda lokaler eller bygnader och utföras av minsta möjliga antal arbetare;

d) farliga arbetsprocesser böra utföras i slutna apparater till förhindrande av omedelbar kontakt med skadliga ämnen och för undvikande av att arbetslokalens luft förorenas med damm, rök, gas, stoft, dimma eller ånga i en utsträckning, som kan innebära hälsorisk;

e) damm, rök, gas, stoft, dimma eller ånga av skadlig natur böra avlägsnas vid eller i närheten av alstringspunkten genom mekanisk utsugningsanordning eller ventilationssystem eller andra lämpliga medel, i den mån arbetarna icke kunna skyddas mot dessa ämnen på sätt anges under a)—d);

f) arbetarna böra förses med skyddskläder och annan personlig skyddsutrustning, som må finnas erforderliga för att skydda dem mot verkningarna av skadliga ämnen, när andra åtgärder till skydd mot sådana ämnen icke äro möjliga eller icke giva tillfredsställande skydd; arbetarna böra instrueras rörande användningen av sådan utrustning.

2) När särskilda med arbetet förenade risker påkalla användning av skyddskläder och skyddsutrustning, som avses under f), böra dessa tillhandahållas, rengöras och underhållas av arbetsgivaren; när skyddskläder och skyddsutrustning förorenas av giftiga eller farliga ämnen, böra de, då de icke äro i bruk, eller då de av arbetsgivaren rengöras eller underhållas, förvaras på helt avskild plats, så att arbetarens gångkläder icke förorenas därigenom.

3) De nationella myndigheterna böra främja och, där så är lämpligt, själva företaga utredningar rörande under 1) här ovan angivna åtgärder samt verka för att därvid vunna erfarenheter tillgodogöras. Dylika utredningar böra även vidtagas av arbetsgivarna på frivillig väg.

4. 1) Arbetarna böra erinras om

a) nödvändigheten av att anlita de i punkterna 2. och 3. här ovan nämnda skyddsåtgärderna;

b) sin skyldighet att medverka till och att icke på något sätt hindra genomförandet av dylika åtgärder; och

c) sin skyldighet att rätt utnyttja anordningar och utrustning till deras skydd.

2) Samråd med arbetarna rörande de åtgärder, som böra vidtagas, bör anses som ett viktigt medel för ernående av sådan medverkan.

5. 1) Luften i arbetslokaler, där farliga eller skadliga ämnen framställas, handhavas eller nyttjas, bör periodiskt undersökas med tillräckligt täta mellanrum för att säkerställa att densamma icke innehåller damm, rök, gas, stoft, dimma eller ånga av giftig eller retande beskaffenhet i hälsovådlig mängd. Vederbörande myndighet bör, till vägledning för alla berörda parter, från tid till annan offentliggöra tillgängliga uppgifter angående högsta tillåtna koncentration av skadliga ämnen.

2) Den myndighet, som handhar skyddet för arbetarnas hälsa på arbetsplatsen, bör äga befogenhet att ange under vilka förhållanden det är erforderligt att undersöka luften i här åsyftade arbetslokaler samt sättet för dylik undersökning. Sådan undersökning bör utföras eller övervakas av kvalificerad personal, och, där så är lämpligt, av kvalificerad medicinsk personal med yrkeshygienisk erfarenhet.

6. Vederbörande myndighet bör genom vidtagande av alla erforderliga åtgärder, t. ex. genom varningsanslag å arbetsplatsen, fästa berörda arbetsgivares och arbetares uppmärksamhet på de särskilda risker, för vilka arbetarna äro utsatta, samt på de försiktighetsmått, som böra iakttagas till förebyggande av dessa risker.

7. Vederbörande myndighet bör sörja för att på det nationella planet sam-

råd äger rum mellan yrkesinspektionen eller annan myndighet med uppgift att handhava skyddet för arbetarnas hälsa på arbetsplatsen samt vederbörande arbetsgivar- och arbetarorganisationer, i syfte att anvisningarna i punkterna 2.—6. må vinna tillämpning.

II. Läkarundersökning och läkarbesiktning.

8. 1) Den nationella lagstiftningen bör meddela särskilda bestämmelser rörande läkarundersökning av arbetare, som äro sysselsatta med arbeten, vilka medföra särskild risk för ohälsa.

2) Som villkor för anställning av arbetare i arbeten, som äro förbundna med särskild hälsorisk, bör fordras

a) läkarundersökning, utförd kort före eller kort efter anställningens början; eller

b) periodisk läkarbesiktning; eller

c) både sådan läkarundersökning och läkarbesiktning som angivas under a) och b).

3) Den nationella lagstiftningen bör bestämma eller bemyndiga lämplig myndighet att från tid till annan efter samråd med vederbörande arbetsgivar- och arbetarorganisationer fastställa

a) de risker och förhållanden, vid vilka läkarundersökning och läkarbesiktning böra företagas;

b) de risker, vid vilka en första läkarundersökning eller periodisk läkarbesiktning eller bådadera böra företagas;

c) den längsta tid, som — med hänsyn till riskens beskaffenhet och grad samt till övriga särskilda omständigheter — må förflyta mellan periodiska läkarbesiktningar.

9. Läkarundersökning och läkarbesiktning, som avses i punkt 8., böra företagas i syfte att

a) så tidigt som möjligt påvisa tecken till viss yrkessjukdom eller särskild mottaglighet härför;

b) såvitt avser risk för viss yrkessjukdom, fastställa, huruvida hinder ur medicinsk synpunkt föreligger för anställning eller fortsatt anställning av arbetaren i viss sysselsättning.

10. 1) Därest hinder ur medicinsk synpunkt icke föreligger för anställning av en arbetare i viss sysselsättning såvitt avser risk för viss yrkessjukdom, bör intyg till styrkande härav utfärdas på sätt vederbörande myndighet föreskriver.

2) Sådant intyg bör förvaras av arbetsgivaren och hållas tillgängligt för yrkesinspektionens befattningshavare eller annan myndighet, med uppgift att handhava skyddet för arbetarnas hälsa på arbetsplatsen.

3) Sådant intyg bör vara tillgängligt för vederbörande arbetare.

11. Läkarundersökningarna och läkarbesiktningarna böra utföras av kvalificerad läkare, som såvitt möjligt bör besitta yrkeshygienisk utbildning.

12. Åtgärder böra vidtagas för att bevara sekretessen rörande läkarundersökning och läkarbesiktning samt registrering och förvaring av dithörande dokument.

13. 1) Här avsedda läkarundersökningar och läkarbesiktningar böra icke medföra några kostnader för vederbörande arbetare.

2) Den tid, som åtgår för dylika läkarundersökningar och läkarbesiktningar, bör icke föranleda avdrag å lön, för det fall frågan regleras genom den nationella lagstiftningen; vid reglering genom kollektivavtal böra avtalets bestämmelser gälla.

III. Anmälan av yrkessjukdomar.

14. 1) Den nationella lagstiftningen bör påfordra, att inträffade och misstänkta fall av yrkessjukdom skola anmälas.

2) Sådan anmälan bör krävas för att

a) införa förebyggande och skyddande åtgärder samt kontrollera deras effektiva tillämpning;

b) undersöka arbetsförhållandena och andra omständigheter, vilka förorsakat eller misstänkas ha förorsakat yrkessjukdom;

c) insamla statistiska uppgifter rörande yrkessjukdomar; samt

d) möjliggöra införande eller utveckling av åtgärder, som säkerställa att personer, vilka lida av yrkessjukdom, erhålla för sådan sjukdom föreskriven ersättning.

3) Anmälan bör ske till yrkesinspektionen eller annan myndighet med uppgift att handhava skyddet för arbetarnas hälsa på arbetsplatsen.

15. Den nationella lagstiftningen bör

a) ange vilka personer som hava att svara för anmälan av inträffade och misstänkta fall av yrkessjukdom; samt

b) lämna föreskrift om sättet för anmälan av yrkessjukdom samt om de upplysningar, som därvid böra meddelas, och särskilt ange

i) i vilka fall omedelbar anmälan kräves samt i vilka fall anmälan med bestämda tidsmellanrum är tillfyllest;

ii) med avseende å fall, som kräva omedelbar anmälan, den tidpunkt efter yppandet av ett inträffat eller misstänkt fall av yrkessjukdom, före vilken anmälan skall göras;

iii) med avseende å fall, där anmälan med bestämda tidsmellanrum är tillfyllest, längden av dessa perioder.

16. Anmälan bör till ledning för den myndighet, som handhar skyddet för arbetare på arbetsplatsen, innehålla sådana upplysningar, som äga samband med och äro nödvändiga för ett effektivt fullgörande av myndighetens uppgifter. Särskilt bör meddelande lämnas om

a) vederbörande arbetares ålder och kön;

b) den sysselsättning, yrkesgren eller industri, inom vilken vederbörande är eller senast var anställd;

c) namn och adress å vederbörandes nuvarande eller senaste arbetsplats;

d) sjukdomens eller förgiftningens art;

e) det skadliga ämne och den process, som anses ha förorsakat sjukdomen eller förgiftningen;

f) namn och adress å det företag, inom vilket arbetaren anser sig ha blivit utsatt för den risk, som förorsakat sjukdomen eller förgiftningen; och

g) den tidpunkt, vid vilken vederbörande arbetare började samt i förekommande fall upphörde att utsättas för risken i var och en av de sysselsättningar, yrkesgrenar eller industrier, där han är eller har varit utsatt för risken, i den mån den anmälande är i stånd att ange denna tidpunkt.

17. Vederbörande myndighet bör, efter samråd med berörda arbetsgivar- och arbetarorganisationer, uppgöra en förteckning över yrkessjukdomar eller grupper av fall, beträffande vilka anmälningsplikt bör föreligga, med angivande tillika av dessa sjukdomars eller falls symtom, samt i sådan förteckning från tid till annan göra de tillägg eller ändringar, som av omständigheterna må anses påkallade eller önskvärda.

IV. Första hjälp.

18. 1) Anordningar för första hjälp och behandling vid olycksfall, yrkes-sjukdom, förgiftning eller illamående, böra finnas tillgängliga på arbets-platsen.

2) Den nationella lagstiftningen bör lämna närmare föreskrifter rö-rande tillämpningen av föregående moment.

V. Allmänt.

19. När i denna rekommendation uttrycket »nationell» användes i sam-band med lagstiftning eller myndighet, skall detta i fråga om förbundsstat anses åsyfta såväl förbundsstatens lagstiftning eller vederbörande myndig-het som lagstiftning eller vederbörande myndighet i stater, provinser, kan-toner eller andra enheter, vilka bilda förbundsstaten i fråga.

Bilaga C.

Akt av år 1953 angående ändringar i Internationella arbetsorganisationens stadga.

Internationella arbetsorganisationens allmänna konferens,

vilken av styrelsen för Internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 4 juni 1953 till sitt trettiosjätte samman-träde

samt beslutat att i de bestämmelser av organisationens stadga, vilka beröra styrelsens sammansättning, utbyta siffrorna »trettiotvå», »sex-ton», »tolv» och »åtta» mot siffrorna »fyrtio», »tjugo», »sexton» och »tio», en fråga, som utgör åttonde punkten på sammanträdets dagordning,

antager denna den tjugufemte dagen i juni månad år nittonhundrafemtio-tre följande akt, som innehåller ändringar i Internationella arbetsorganisatio-nens stadga och som skall benämnas »Akt av år 1953 angående ändringar i Internationella arbetsorganisationens stadga» (the Constitution of the Inter-national Labour Organisation Instrument of Amendment, 1953).

Artikel 1.

I nu gällande text av Internationella arbetsorganisationens stadga skola siffrorna »trettiotvå», »sexton», »tolv» och »åtta» i artikel 7 momenten 1, 2 och 8 samt i artikel 36 utbytas mot respektive »fyrtio», »tjugo», »sexton» och »tio».

Artikel 2.

I nu gällande text av Internationella arbetsorganisationens stadga skall sista meningen i moment 2 av artikel 7 utgå.